

Rozhovory se životem

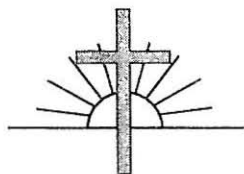
OBSAH

1. Dopis od Laurencia-----	5
2. Příroda a její síla-----	7
3. Léčebná meditace od Emanuela-----	11
4. Sympatie a antipatie-----	13
5. Životní problémy-----	15
6. Žárlivost a ješitnost-----	18
7. Životní energie-----	20
8. Otázky a odpovědi-----	22

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Tý, který jsi začátek a konec,
vezmi tento rok do svých rukou
a veď nás podle své vůle !
Požehnej naše touhy i naše skutky,
pomoz, ať se podaří vše,
co nás k tobě přibližuje.*

KÄTE WALTHER

Milí přátelé !

Přináším vám a vašim rodinám Kristovo požehnání a lásku, která vás zahalí a prozáří vaši duši silou, jakou jste schopni přijmout. Uzavřete ji ve svém srdci a rozdávejte ji všem, kteří trpí, protože tato Láska je největší léčivou silou Země.

Jsme vám blízko a chceme vás posilovat v plnění vašeho životního úkolu. Žijte společně v harmonii, pomáhejte jeden druhému při poznání, které naplní nejen život váš, ale i životy ostatní silou unést ne vždy lehký úkol, který jste si zvolili. Nenechte se strhnout falešnou důvěrou, domněnkami a vírou v takzvaná sdělení a proroctví negativních pramenů, které vás chtějí odvést s čisté cesty k Bohu.

Pomáhejte všem, kteří ještě hledají a bloudí, pomáhejte tam, kde je vaše pomoc zapotřebí. Pomáhejte slovem, skutkem, ale i vlastním příkladem. Všechno co učiníte pro ostatní vrací se k vám zpět, do vašeho vlastního života. Po každém dobrém skutku a slovu vás prostoupí vnitřní teplo, radost a mír v duši, a bohatství, plynoucí z žehnajících Božských dlaní, vám zajistí prožitky ještě mnohem, mnohem vyšší.

Nenechám vás samotné a bez pomoci, přijmete-li mou lásku a slova s důvěrou a přenesete-li je do svého denního života. Pracujte na svém vnitřním růstu, buďte příkladem ostatním, aby vás mohli následovat. Slova sama však nestačí, musíte je žít.

Hledejte stále více blízkost Ježíše Krista. Je pro vás mostem na cestě návratu ke společnému Otci a ochranou proti řádění nepřiznivých sil na planetě Zemi, jejich domovu.

Vkládám vám do srdcí Světlo Betléma. Následujte ho ! Světlo je Láska a pomoc.

Nebuďte smutní, že vám mnozí nerozumějí. Potkávejte je s porozuměním a jistotou, že každá duše má svůj čas rozpuku a zrání.

Věřte a uvidíte ! Milujte a budete milováni ! Rozdávajte a budete dostávat !

Na Zemi se mnoho změní. I Země sama. Ale nebojte se ! Ten, kdo žije důvěrou k Bohu a Láskou k bližnímu, kdo žije Kristovým Světlem, bude chráněn a bude šťastný.“

Příroda a její síla

Příroda je živý organismus, v němž každý jedinec plní svůj úkol ku prospěchu životů ostatních a zajišťuje životní rovnováhu a vývoj celého životního celku.

Zemský obal obsahuje v jednotlivých zónách určité látky v určitém poměru, které umožňují život určitým rostlinným a živočišným druhům. Každá pozemská zóna má vlastní flóru a faunu. Vibrace těchto zón, doplňována vibracemi kosmickými, umožňuje proudění životní síly vývoje a růstu i do nejmenšího a zdánlivě nepatrného článku životního řetězu až k nejvyšší životní formě, k člověku.

Kvintesence rostlin leží v semenech, v nichž je shromážděna veškerá síla, ale i přesný obraz příští rostliny. Semena obsahují cenné výživné látky, ale i substance pro výrobu léků různého druhu. Jejich životnost může dosahovat tisíce let, ale rozdrčená ztrácejí svoji životní sílu během dvacetičtyř hodin.

Životní síla i nejmenšího semínka je schopná přetrvat tisíciletí a přivést k růstu a plnému rozvoji životní formy nesmírné velikosti. Příroda je schopna tuto sílu probouzet a využívat. Člověk ne. Ten musí semena vložit do země a čekat, až je přírodní síly probudí k životu a růstu.

Zakladatel antroposofie Rudolf Steiner (1852-1925) došel k poznání, že obyvatelé zaplaveného ostrova Atlantis (9564 př. Kr.) dokázali přírodní síly využívat a přeměňovat v další energie. Tak jako my například dnes využíváme energii uvolňovanou spalováním uhlí nebo dřeva, využívali atlantští vědci a technici energie rostlinných semen a těl. Pohonná éterická energie atlantských vzdušných prostředků, nazývaná Vriël, byla v podstatě koncentrovaná energie, získaná ze semen. Z rostlinných zárodků vydestilované pohonné substance znal a využíval i známý kmen Toltéků.

Francouzskému lékaři Barashacovi se podařilo vypěstovat ze semen, nalezených v hrobech egyptských faraónů a zasetych na

ploše pěti čtverečných metrů osm kilogramů pšenice. Z jednoho jediného zrna získal dvěstědevadesát dva gramů pšenice.

V omítce jugoslávského kláštera bylo nalezeno žitné zrna, staré 700 let. Po provedených zkouškách byla zjištěna jeho nezměnná biologická aktivita a zasazeno do země začalo již po čtyřiceti třech hodinách pučet.

Japonští botanici našli tři a půl metru pod zemí hliněnou nádobu se semeny lotosu, starými dva tisíce let. Vložena do vody začala v krátké době klíčit. Jedno z těchto dva tisíce let starých semen bylo jako biologická vzácnost vystaveno na zahradní výstavě v Hamburku. I tam začalo pučet a vyrostlo v nádherný lotos jemně růžové barvy.

Paleontolog Senda-University v Japonsku našel v Mandžurii dvě semena lotosu, stará padesát tisíc roků. Jedno z nich vyklíčilo pátý den po zasazení, druhé až sedmý den.

Ve Francii zasadil Dr. Vasseau společně se svou ženou do dvou stejně velikých květináčů, naplněných stejnou zemí a vystavených stejnému působení světla, tepla, slunce a měsíce, dvě ovesná semena. Denně seděli oba manželé u jednoho z květináků a hovořili k pučícímu semenu, aby rychle rostlo a zůstalo silné a zdravé. Druhé semeno nechali růst normálním způsobem.

Výsledek byl překvapující. První semeno vyklíčilo ve velmi krátké době a ve srovnání s druhým semenem se velmi rychle vyvíjelo. Vyklíčená rostlina přímo oplývala silou, barevnou intenzitou listů a velikostí plodů. Druhé semeno se vyvíjelo normálně a ničím se neodlišovalo od normálně pěstovaných rostlin.

Jestliže dochází mezi dvěma životy, v tomto případě mezi rostlinou a člověkem, k harmonickému souladu, spojí se jejich bioplasma a dochází k zintenzívnění a obohacení životní síly obou.

Rostliny reagují velmi citlivě nejen na lidské vibrace, ale i na vibrace hudby. V Kanadě byly pořízeny pro rozsáhlé plantáže sloupy s reproduktory, které vysílaly po celé léto jemnou klasickou hudbu. Všechny druhy obilí rostly mnohem rychleji, zůstaly zdravé a úroda přesahovala vysoko úrodu dřívějších let, vyrostlou bez hudby. S tak zvanou moderní, hlučnou hudbou byly docíleny poznatky protikladné.

Známé jsou i polygrafické pokusy amerického vědce Cleve Baccstera, který připevnil ve své kanceláři stojící rostliny na polygraf, aby zjistil, dojde-li ke změnám elektrického odporu v jejich listech při stoupání vody od kořenů vzhůru. Překvapen pozoroval, že se pohybová křivka vnitřní reakce rostlin shoduje s pohybovou křivkou citové reakce člověka. Přitom ho napadlo, že by si měl tuto domněnku ověřit reakcí rostliny na myšlenky o jejím zničení nebo spálení. Ještě než tuto myšlenku dovedl ke konci, došlo k prudkému výkyvu a stoupajícímu pohybu na kontrolním aparátu, připevněném na jejich listech.

Při dalším pokusu losovalo šest přátel, kdo z nich má zničit jednu ze dvou rostlin, stojících ve vedlejší místnosti. Ačkoliv všech šest osob vstoupilo postupně do pokusné místnosti, reagovala dotyčná rostlina velmi prudce jen na přítomnost toho, který byl vylosován ji zničit.

Všechny tyto fakty jsou potvrzením, že i rostliny, níže vyvinuté životní formy než člověk nebo zvíře, mají svůj vnitřní život. Jejich životní síla zůstává zachována i po jejich odumření. Znamý Paracelsus došel k poznatku, že popel spálené rostliny vyzařuje stejné barevné spektrum, jaké vyzařovala rostlina žijící.

Moravský Albertus Magnus potvrzuje nezničitelnost životní síly podobnou zkušeností: „V Krakově žil proslulý lékař, který z popela růží byl schopen demonstrovat obraz celé květiny, včetně listů a stonku.“

Palingenese, zabývající se těmito fenomény, poznala, že v semenu existuje éterická forma budoucí plně vyvinuté rostliny, kterou nelze zničit. Z ní se vyvíjí vnější forma hmotná.

Stejně je tomu i u ostatních životů. I embryo v matčině těle je nejprve vyzařující substancí, která se postupně spojuje s hmotnými elementy matčina těla a vytváří kolem sebe obal, budoucí fyzické tělo. Toto poznání je zároveň potvrzením, že transcendentní substance člověka, duch, je primárním životním faktorem, jehož působením dochází k vývoji těla hmotného.

Agrippa z Nettesheimu (1486-1535) dělal četné pokusy s nezničitelnou životní silou: „Uvázal jsem na kvetoucí vinnou révu lahvičku s olejem a ponechal jsem ji tam viset po celou dobu

vývoje hroznů až k jejich sklizni. Tento olej, jakmile jsem ho použil pro hořící lampu, zrcadlil jasně obraz zralých hroznů, mezi nimiž visel.“

Jestliže je životní síla rostlin, které stojí hluboko pod vývojovým stupněm člověka, tak veliká a nezníčitelná, jak obrovská musí být vnitřní síla lidského ducha, o jehož existenci většina lidí pochybuje. Svou nevírou blokují její působení, které je schopno všeho, co člověk ve své nevědomosti nazývá zázraky.

Příroda je součástí nás samých a my jsme součástí přírody. Ve své aroganci, chtivosti po zisku a hmotném bohatství porušuje lidstvo její životní rovnováhu a zdravý vývoj. Současně s ohrožováním jejího zdraví ohrožuje zdraví a vývoj vlastní a harmonii životů ostatních.

Děkujeme denně za to, že můžeme žít na této nádherné zemi, na srdci přírody, která pokorně odplácí naše rány láskou a slouží s díkem a oddaností „Deo optimo maximo regnanti“.

„Často se ptám, kde jsou hranice vzájemného poznání mezi člověkem a zvířetem, jehož srdce nezná mluvenou řeč.

Kterým prvotním rájem za dávného jitra šla prostá stezka stvoření, po níž jejich srdce navštěvovalo druh druhů.

Stopy jejich cest nebyly vyhlazeny, třebaže je jejich příbuzenství dávno zapomenuto.

Ale náhle v jakési hudbě beze slov probouzí se v obou vzpomínka a zvíře se dívá člověku do tváře s něžnou důvěrou a člověk sblíží jemu do očí s radostí a láskou.

Zdá se, že se dva přátelé setkávají v přestrojení, ale, ačkoliv nejasně a pod škraboškou, poznávají druh druhů.“

Rabíndranáth Tagore

Léčebná meditace

Emanuel přináší všem trpícím a nemocným pomocí léčebné meditace možnost k ulehčení a zvládnutí tělesných a duševních potíží. I v případě, že je nemoc, kterou jsou postiženi, karmickým úkolem, získají tolik síly, že její celkovou tíhu plně nepocítí. Provádějte léčebnou meditaci trpělivě, vytrvale, s láskou a oddaností k Bohu. Intenzita jejího působení záleží na každém jednotlivém z vás, nakolik jste schopni ovládnout sami sebe a zaměřit svoji vůli na její pozitivní průběh.

Každá nemoc vychází z duše, v níž se shromažďuje negativní energie nezpracovaných zážitků z dětství, minulých životů i života současného, myšlení, cítění a jednání tak dlouho, až dojde k jejímu uvolnění, které se navenek projevuje nemocí. Snažte se léčebnou meditaci podporovat a zesilovat kontrolou myšlení, pocitů, mluvení, jednání, zlepšováním svých vztahů ke všem, kteří vám nejsou nakloněni nebo k těm, které odmítáte sami, protože nejsilnější léčebnou silou je láska.

Základním předpokladem pro úspěšnou léčebnou meditaci je víra, láska, představivost a pravidelnost cvičení.

Nejvhodnější čas je před usnutím, aby mohl duchovní průvodce během spánku opravit eventuální chyby, které jste udělali a zesílit působení před spánkem prováděné meditace.

Před spánkem nejste rušení nároky denních povinností, pokud jste ovšem schopni se od nich odpoutat. To je závislé na intenzitě vaší vůle.

Nejpříznivější je poloha vleže, nohy zkříženy a ruce sepjaté tak, aby se plochy dlaní dotýkaly. Tím dochází k zábraně, aby proudící léčivá energie nepronikala navenek. Trvání meditace je přibližně půl hodiny.

1. Prosba duchovního průvodce o pevné uzavření aury a pomoc při zvládnutí impulsů rozumového vědomí ve formě stále se vracejících myšlenek nebo představ.

2. Vroucí spojení modlitbou s Bohem a Kristem. Prosba o předání energie Lásky, Světla a síly ke zvládnutí procházejícího působení našich slabostí a nedostatků.

3. S láskou myslíme na každou jednotlivou tělesnou buňku a na orgány, které nejsou v pořádku a hovoříme s nimi, že budou posíleny proudící léčebnou silou.

4. Soustředěnost na oblažující pocit, že každý člověk je nositelem léčebné energie, která bude i v nás aktivována.

Pomocí síly představivosti pozorovat, jak proudí tato zářivá energie od duchovního centra života (sexuální orgány) každou buňkou těla vzhůru.

Kdo není ještě dostatečně duchovně daleko, může prosit svého duchovního průvodce, aby zaměřil proud této zářivé energie do nemocných oblastí těla. Kdo dosáhl určité duchovní zralosti, je tohoto zaměření do nemocných orgánů schopen sám.

5. Pomalé uvolňování, oprošťování se od fyzického těla do vyššího Já s pocitem vnitřního míru a ticha, bezpečnosti, harmonie, vděčnosti a lásky.

Každý nepříznivý myšlenkový impuls však vede k prudkému vytržení z oblasti vyššího Já k nižšímu egu.

6. Vytrvalostí a snahou o dosažení stále větší koncentrace dochází ke spojení pomocí Kristova Světla s Božskou jiskrou, odkud proudí léčebné síly a uzdravující energie pro duši i tělo.

7. Meditaci uzavřeme vroucí modlitbou a poděkováním za pomoc.

Nakonec je důležité prosit duchovního průvodce o uzavření aury a možnost rychlého usnutí, aby přijaté léčivé energie mohly být ještě dále posíleny v nadzemské dimenzi, kam astrální tělo během spánku stoupá.

Sympatie a antipatie

Tyto dva pocity provázejí životy všech vývojových stupňů během pozemské existence jako ano a ne, láska a nenávist, přitažlivost a odpudivost.

Ale jen člověk je si schopen sympatii a antipatii uvědomovat. Reaguje na ně buď pocitem štěstí, radosti, přátelství, lásky nebo smutkem, nepřátelstvím, které může vyrůst až k nenávisti.

Sympatie a antipatie vycházejí vždy z nás samých, z našeho nitra. Antipatie může být instinktivní ochranou před následujícími nepříjemnostmi, ale většinou je následkem nekontrolovaných pocitů toho, kdo ji přijímá.

Ten, kdo je schopen správné myšlenkové a citové kontroly, kdo poznal, že všechny životy jsou vzájemně spojeny v jednom celku, nenechává se polaritou pocitů ovládat. Nejprve zkouší, odkud antipatie vůči druhému vychází, nakolik se na ní podílí on sám a čím je posilována. Může být neuvědomělou ochranou, ale častěji je nespravedlivým odsuzováním.

I proti přeměně a růstu počáteční antipatie v pozdější nepřátelství nebo nenávist pomáhá kontrola vlastního myšlení, pocitů, předsudků a představ, kontrola strachu před ztrátou vlastní dominance, zisků a společenských výhod.

Kdo je schopen myslet, cítit a jednat pozitivně, hledat ve všem jen dobro, ne jeho opak, působí na ostatní sympaticky, přitažlivě, a antipatie pro něho zůstává cizím pojmem.

Sympatie vytváří a sílí lidské vztahy, antipatie je zatěžuje a zhoršuje, porušuje harmonii duše a těla obou zúčastněných. Ale i sympatií se nemáme nechat slepě ovlivňovat. Vyžaduje stejně důslednou kontrolu jako její protipól, protože i ona může vést k hlubokému zklamání a duševní disharmonii.

Vyžadujeme od ostatních jen to, co jsme sami schopni dát a činit. Jsme slepí vůči vlastním chybám a alergičtí vůči chybám cizím, protože cítíme jejich ozvěnu ve svém nitru.

Setkáte-li se s jednáním nebo výroky, které ve vás budí antipatii, ptejte se nejprve: „Jak to dělám já sám ? Nevyžaduji od toho,

kdo je mně nesympatický víc, než je mi schopen dát ? Nejednám sám právě tak, jako ten, kdo ve mně antipatii probouzí ?“

Kdo je k sobě spravedlivý pozná, že je tomu tak více než často. Stejně přitahuje stejné, jinak by se nás cizí chyby hlouběji nedotýkaly. Snažíme se vlastní myšlenky, citění, představy a přesvědčení promítat na spolužijící, a nepodaří-li se nám to, stáhneme se dotčeně zpět. Tím umožňujeme růst antipatie, která mnohdy dosáhne rozsahu, jenž nejsme schopni zvládnout.

Všechny naše pocity by měly zůstat v kontrolované rovnováze. Jsou-li zraněny, učme se poznávat, že ten, kdo činí neprávo a nedobro, činí je často neuvědoměle, protože mu jeho vnitřní vývoj zatím neumožnil poznání sebe sama a kontrolu vlastních projevů.

Existují i jedinci, kteří činí nedobro záměrně a vědomě. To jsou ti nejubožejší, kteří nevědí, že každý čin a myšlenka jsou zaznamenány v jejich životním ódu a stávají se článkem karmického řetězu jejich života současného nebo životů příštích.

Učme se odpouštět, učme se přátelskému stisku rukou a slovům odpuštění ještě než jsme o ně požádáni. Učme se vidět nejen ve své rodině, ale i ve svých spolužijících své druhé „já“, procházející podobnými těžkostmi a životními boji jako my sami. Pak nad vámi ztratí antipatie svoji moc a naučíte se celé univerzum přijímat tak, čím vpravdě je. Sympatický, bratrský celek, jehož životní existence a její hodnoty závisí na každém jednotlivém z nás.

Prudkou hádku uzavřel manžel slovy: „Nemůžeme žít v míru a vzájemné harmonii jako naši dva psi ?“

„Ano, pokud mají svou volnost. Ale svaž je dohromady a uvidíš !“

A. De Mello

Životní problémy

Životními problémy získáváme zralost, moudrost a poznání, jestliže jsme schopni pozitivně přijímat a řešit bez ohledu na to, co vyžadují naše vlastní přání a představy.

Jejich řešení má být pomocí nejen nám, ale i ostatním zúčastněným. Učme se je přijímat s otázkou: „Co se zde mohu naučit?“ Mnohé problémy jsou upozorněním na stav pro nás nepříznivý, který vyžaduje řešení, jiné sledují uvolnění vnitřního napětí obou zúčastněných stran, řešení vnější i vnitřní neuspořádanosti a nesprávných lidských vztahů, situací ohrožujících naše tělesné i duševní zdraví... Rozdílnost životních problémů je obrovská a je podmíněna individualitou každého jedince.

Otázkou zůstává, zda bychom byli schopni ve světě bez problémů přemýšlet a jak by se utvářel náš vztah ke spolužijícím a zákonitostem denního života, protože každý problém nás obohacuje silou, zkušeností a cenným poznáním. Často si uvědomíme až po jeho vyřešení jaký smysl měl a co jsme jeho zvládnutím získali.

Každý životní problém je možné řešit pozitivně, i když se nám zprvu zdá, že je toto tvrzení paradoxem, vzdáleným realitě denního života.

Jedním z nejtěžších životních problémů zůstává pro člověka nemoc. Jeho řešení začíná tím, že ho přijmeme a zmobilizujeme potenciál svých vnitřních sil. Ty rostou a působí tím silněji, čím více na ně věříme a neblokujeme jejich aktivitu pochybnostmi, sebelitováním a nekontrolovaným nepříznivým myšlením.

Zde leží řešení ve vytvoření nové životní situace s převládajícími pozitivními aspekty víry, snahy o harmonické myšlení, cítění, o dobro a poznání.

Kdo zůstane vnitřně nečinný a jeho vnější aktivita se projevuje jen nářkem a stížnostmi na nespravedlivost Boha a světa, kdo propadá melancholii, sebelitování a obviňování ostatních, uzavírá se objektivnímu poznání své současné situace a dusí již v zárodku všechny možnosti k jejímu pozitivnímu řešení.

ním myšlením cestu působení léčivých kosmických energií ducha a je si vědom, že současný problém není trestem, ale pomocí, posiluje tělo, duši a naději na uzdravení.

Častým lidským problémem je zklamání v tom, komu jsme důvěřovali. První reakcí jsou většinou slova: „Jak jen mně mohl ten a ten něco takového udělat. Já jsem byl k němu tak dobrý, já jsem mu tolik pomohl, já jsem o něm smýšlel a mluvil jen dobře...já, já, já...“

Lépe by bylo začít slůvkem já na jiném konci. Co jsem udělal **já**, že k tomu zklamání došlo ? Očekával jsem od svého bližního více, než mně byl schopen dát ? Projektoval jsem do něho příliš vysoké vlastní představy a požadavky, kterým doposud nedorostl ? Nedonutil jsem ho vlastními chybami k tomu, čím nyní trpím ? Nechal jsem volný průchod jeho vlastní vůli ?

Většinou dojdeme k poznání, že i my sami se na vzniklém problému podílíme. Jsme příliš navyklí omezovat a své představě přizpůsobovat právo našich spolužijících na svobodné rozhodování, ať to jsou vlastní děti, manžel, manželka, příbuzní nebo osoby cizí.

I naše dárky nezůstávají bez podílu ega. Často darujeme bez rozmyšlení, zda podarovaný něco takového potřebuje, jen proto, „že to musí být nebo že se to tak patří“ a jsme dotčení a zklamáni, není-li nám projevem dostatečný dík, nadšení a vděčnost.

Každý životní problém by měl být přijímán pokud možno s klidem. Než ho necháme na sebe hlouběji působit, je dobře sednout si do ústraní, není-li to možné, uzavřít se do sebe sama a vědomě, hluboce vdechovat slova klid, mír, harmonie. Vydechovat všechno, co současný problém vytváří a zesiluje. Tím dochází k rovnováze nepříznivých a pozitivních energií, k uvolnění energetického napětí nashromážděných energií, které vedly ke vzniku problému a které blokují objektivní pohled na vzniklou situaci.

To platí nejen pro problémy v zaměstnání, ve styku se spolužijícími, ale i pro přicházející nemoci nebo při ztrátě milovaného člověka.

To platí nejen pro problémy v zaměstnání, ve styku se spolužijícími, ale i pro přicházející nemoci nebo při ztrátě milovaného člověka.

Smrt a její doba jsou zákonitým životním programem, přizpůsobeným úkolu, který měl člověk na zemi splnit. Smrt není koncem, ale přechodem nesmrtelné duše do jiné životní dimenze. Učme se ji tak chápat. Truchlíme, ale nezapomínáme i děkovat za všechna ta léta, která nám byla dopřána společně žít ? Pro nás je smrt ztráta, pro duši samotnou zisk.

Nejdůležitějším potenciálem pomocné síly jsou při řešení problémů naše myšlenky. Jsou brýlemi, kterými vnímáme okolní svět a život. Jsou energetickým nábojem, který zpětně vybíjí člověkem vytvořenou pozitivní nebo negativní sílu.

Náš postoj k určitému životnímu problému přitahuje to, co v našem myšlení převládá. Hledejte ve všem jen pozitivní příčiny a snažte se stejně tak reagovat. Tím se blokuje proti příjmu negativních myšlenek, které se vracejí k tomu, od něhož vyšly, ale zároveň pomáháte k dosažení pozitivního výsledku mnohdy pro nás téměř nezvládnutelného problému.

Většina lidí žije v neustálém strachu před možnými životními těžkostmi, ale existují i mnozí, kteří bez životních problémů nedovedou žít. Jestliže nepřicházejí samy, vytvářejí si problémy vlastní, aby neztratili pozornost svého okolí.

Mnozí se mylně domnívají, že vytvořenými problémy se zalíbí Bohu a budou nebi blíž. Tato falešná konfesijní pojetí nemají s Bohem, absolutní láskou, který naopak člověku při zvládnutí životních problémů pomáhá, nic společného.

Řešení problémů života leží v nás. Abychom je společně zvládli, naplníme svůj život přítomností Toho, který nás vyzývá:

„Vnímání mého blasu Lásky sejme tíhu života ve tvém srdci a jejím přenášením na vše, s čím se ve svém životě setkáváš získáš sílu, která hory přenáší a je schopna všeho, co nazýváš zázraky.“

Eva Bell

Žárlivost a ješitnost

Lidé vnímají svůj život hlavně zvenčí, ne zevnitř a zřídka jsou si schopni přiznat vlastní slabosti. Většinou předstírají to, co by chtěli být, ale co nejsou. Jsou se svou maskou tak srostlí, že si ani neuvědomují divadlo, které navenek hrají a projektují do spoluzijících to, co je v nich samých.

Jednou z nejrozšířenějších lidských slabostí je žárlivost a ješitnost.

Žárlivost není pouhý pocit. Je spíše nemocí, a ten, kdo ji trpí, je více politováníhodný než ten, na koho je zaměřena. Není schopen uvolňovat a dávat, je důkazem egoismu, nedostatku důvěry, komplexů sebepodceňování nebo jejich opaku a snahy o udržení vlastní dominance. Přitom zůstává žárlivostí trpící jediný otrokem mu našeptávaných negativních autosugescí.

Žárlivost bývá provázená ješitností, další velmi rozšířenou vlastností, vycházející z vlastního sebepřeceňování. Nejčastěji jsou lidé ješitní na to, co nezískali vlastním přičiněním: různé schopnosti, nadání, krásu, zděděné bohatství, společenské postavení a tak dále. Ješitnost potlačuje přirozené dary ducha a potlačuje jeho snahu po růstu. Jakmile je někdo přesvědčen o výši svého ducha dokazuje opak. Lidská charisma a hodnoty ducha staví na lásce a pokoře, ne na ješitnosti.

Ješitnost provázená přecitlivělostí a domýšlivostí činí život spoluzijících i život vlastní těžkým břemenem.

Nebudujte na cizí chvále a slovech. Nevidíte do nitra těch, kteří je používají. Neupřímnost má mnoho forem, ale jediného nepřitele - *pravdu*. Snažte si vždy najít vhodnou formu pravdy, abyste nezranili, ale pomohli tomu, kdo ji ještě málo zná. Lépe je mlčet než prázdně pochlebovat.

Mlčení a mluvení přinášejí požehnání, naučíme-li se poznávat, kde mlčet nebo mluvit máme. Mlčíme-li však tam, kde mluvit máme, proviňujeme se vůči bližnímu i vůči sobě samým.

Nepřikládejte ani velkou cenu mínění ostatních. Nekontrolované pocity, k nimž patří i ješitnost a žárlivost, akceptujte s klidem a uvažujte, zda nezrcadlí něco, co je ještě ve vás samých.

Nepřikládejte ani velkou cenu mínění ostatních. Nekontrolované pocity, k nimž patří i ješitnost a žárlivost, akceptujte s klidem a uvažujte, zda nezrcadlí něco, co je ještě ve vás samých.

Užívejte darů, které vám Tvůrce daroval a nelitujte toho, co nemáte. Co potřebujete k dosažení úkolu vašeho života, je nebo bude vám dáno.

Učte se porozumění pro spolužijící a jejich životy, se všemi nás doprovázejícími slabostmi i bolestmi. Kontrolujte nejprve to, co prožíváte v nitru sami, než začnete s kontrolou ostatních. Kdo dosáhne tohoto požadavku, ztrácí o kontrolu ostatních zájem.

Každý člověk zrcadlí tónem svého hlasu, volbou slov, mimikou, gestikulací a výrazem očí svoje nitro. I pouhý stisk ruky má svou individualitu, kterou tak neradi u ostatních respektujeme a vyžadujeme, aby se přizpůsobili našemu vlastnímu mínění a představám.

Milujte v každém člověku Boha, jeho a vašeho Tvůrce, ale nevažte se na lidské slabosti, které jsou nebo byly i slabostí vaší.

Je-li pro vás těžké tento požadavek plnit, myslíte na trpělivost Boha s námi, kteří neustále zneužívají Jeho pomoc a Lásku.

Přesto se k nám při každém upadnutí stále znovu sklání s Láskou a se slovy: „Neublížil sis ? Pojd', pomohu ti dál !“ Tak bychom to měli dělat i my !

„Toužím mluvit nejblubšími slovy, ale netroufám si, abyste se nesmáli.

Toužím vám povědět nejpravdivější slova, ale netroufám si, protože byste jim nevěřili. A proto je raději zakrývám nepravdou, říká je opak toho, co mám na mysli.

Toužím sedět s tebou, ale netroufám si, aby mé srdce nepřešlo přes mé rty. Proto jen hovořím, žvatlám a skrývám své srdce za slova. Toužím říkat ti nejvzácnější slova, ale netroufám si. Bojím se, že je nesplatíš stejnou měrou.“

Rabíndranáth Tagore

Životní energie

Vnitřní vibrace rostlin, zvířat a lidí se projevuje rozdílnou frekvencí, ale všichni společně vytvářejí celek spojený Božskou životní energií, životní silou, kterou se navzájem podporují a ovlivňují.

Jaké množství této energie je člověk schopen přijmout, závisí na vývojovém stupni jeho srdeční a krční čakry, duchovních center lásky a vnitřní vibrace.

Rostliny přijímají Božskou energii pomocí vedoucích přírodních bytostí, Devas, které ji rozdělují společným duším všech rostlinných druhů. Kolik jsou ji schopny jednotlivé rostliny přijmout, je závislé stejně tak jako u člověka na jejich vývojové výšce a na stavu vnitřního vědomí. Intenzita přijaté energie se navenek zrcadlí v barvách, vůni a různých životních substancích.

Zvířata přijímají Božskou energii čelním centrem. V přírodě dochází ke vzájemné výměně přijaté životní energie, například při styku hmyzu s rostlinami.

I minerály, které člověk považuje za mrtvou hmotu, mají svůj vnitřní život. V každém zrnku písku a i v nejmenším obláčku lze nalézt energetické víření přijímané Božské životní síly, která pomáhá při růstu krystalů a chrání minerál před předčasným rozpadem.

Mnohým z nás jsou podobná poznání neznámá a neuvěřitelná. Ale čím více poznáváme, tím více se přesvědčujeme, jak málo víme. Teprve až lidstvo dosáhne vyššího vývojového stupně, naučí se lásce a pokoře vůči svému Tvůrci a ostatním životům, pochopí, že manifestace Božské životní síly působí přes vědomí *každého* života, bez rozdílu vývojové výšky jeho životní formy. Je zodpovědná nejen za molekulární struktury těla člověka, zvířat, rostlin a minerálů, ale vytváří i energetickou základnu jejich evolučního růstu a vnitřního vědomí.

V těle lidí, zvířat, rostlin a minerálů existují energetická centra, která přijímají Božskou životní sílu jen v určitém měřítku, aby

nebyla porušena vnitřní energetická rovnováha světů. I slunce má energetická centra, kterými přijímá a uvolňuje Božskou energii, stejně jako Galaxie a celý vesmír.

Náš svět, tak jak ho vnímáme, je světem reálným jen v lidském, rozumem a hmotou omezeném pojetí, je iluzí našeho hmotného vědomí. Byl pro člověka stvořen, když se ve své původní duchovní životní podstatě provinil proti Božské zákonitosti a harmonii a tím začal vytvářet vlastní disharmonické energetické formy. Svět pozemské polarity, svět prostoru a času se zdá člověku světem reálným, protože není schopen pochopit doposud mu uzavřené dimenze, nepodléhající polárním silám, prostoru a času, které jsou Božské realitě, tvořící neporušitelnou jednotu, cizí.

Schopnost lásky a vnitřního vývoje člověka se odráží v jeho vztahu k ostatním životům, tedy i k přírodě, životní dimenzi níže vyvinutých životních forem. Příroda je úzce spjata s člověkem, vyživuje jeho fyzické tělo a působí energeticky na tělo éterické. Je spojovacím článkem mezi Božským aspektem a lidskou realitou.

Nedělejte rozdíl mezi životem člověka, zvířete, minerálu nebo rostliny. Všichni jsme vyšli ze stejného Tvůrce a všichni jsme udržováni na životě Jeho silou. Tvoříme nerozlučnou jednotu, kterou by měl člověk respektovat a chránit.

Již celé eóny let cítíme ve svém nitru nedefinovatelný stesk a touhu, ozvěny našeho původního domova a volání Toho, který na nás čeká. Otevřete mu svoje srdce a ponořte se vědomě do světelného oceánu jeho síly, která působí v nás a kolem nás, jako dar života zaměřenému na cestu Lásky a pomoci životům ostatním.

Otázky a odpovědi

Je duch ovlivňován dědičnými faktory ?

Náš duch, stvořený Bohem, je samostatná, nezávislá individualita, neovlivnitelná pozemskou dědičnou zákonitostí. Ve své původní, čisté formě vykazuje jen znaky svého Tvůrce.

Duch, který do lidského těla vstupuje krátce před narozením nebo těsně po narození, je primární vedoucí silou vývoje těla a jeho budoucí aktivity.

Protože jemná substance ducha není schopná přímého styku s hmotnou strukturou lidského těla, přenáší na ně impulzy ducha duše, jeho obal. Tělo bez ducha zůstává mrtvou materií. Duch není lidskými smysly pojetelný, vnímáme jen jeho působení.

Rodíme se do rodiny, příbuzenstva, země a životního prostředí, s nimiž jsme vázáni společnými karmickými úkoly. Povinností probíhajícího života je nejen vyrovnání nesprávností, které jsme v některém z minulých životů společně nebo sobě navzájem učinili, ale i poznání a uskutečňování úkolů života současného. Každá nová inkarnace zaručuje člověku možnost v duchovním vývojovém cyklu postoupit kousek výš.

Fyzické tělo přijímá impulzy ducha pomocí duše a nervové soustavy. U člověka mentálně pracujícího se aktivita ducha soustřeďuje převážně v mozku, u jedinců, zaměřených emocionálně, v srdeční oblasti, ale jeho sídlem je celé tělo.

Lidské tělo je částí hmotného těla matky a otce. Jejich příbuzenství se projevuje vnější podobností, dědičnými nemocemi, zálibami, různými návyky a vlastnostmi, k čemuž přispívá v nemalé míře i výchova, společný život a příklad rodiny.

Po narození se v těle dítěte manifestovaný duch projevuje a působí přiměřeně svému vývojovému stupni ve formě nižšího nebo vyššího nadání, kreativitou myšlení a rozvojem různých schopností, jejichž zárodky jsou v něm uloženy z minulých inkarnací. Někdy se spolužijící diví, kde se vzala v dítěti, vyrůstajícím v primitivních poměrech a prostředí mimořádná vysoká

intelligence, umělecká schopnost nebo vlastnosti, které se doposud v celém rodokmenu nevyskytovaly.

Intelligence není duch sám, je pouze jeho vlastností. Schopnosti a vlastnosti ducha nejsou dědičné, protože duch, individualita, nemá s dědičným potenciálem těla a ostatními členy rodiny nic společného mimo duchovního bratrství a úkolu, který se před svým narozením společně dohodli splnit.

Jestliže si tento fakt uvědomíme, naučíme se respektovat ostatní spolužijící, hlavně děti, které považujeme za svoje vlastnictví, jako samostatné jedince s vlastní svobodnou vůlí a vývojovou cestou.

Ani určitým směrem zaměřené mimořádné schopnosti a poznatky, to, čemu říkáme šikovnost, nejsou dědičným potenciálem, ale zkušenostmi, uloženými v duchu z minulých životů. Vyskytují-li se u více členů rodiny, svědčí to o vzájemném spolužití a získávání společných poznatků v minulých inkarnacích.

Tempo, jímž duch nové poznatky přijímá, je u každého z nás rozdílné, závislé na naší svobodné vůli. Mnozí přijímají poznání vedoucí k dalšímu rozvoji ducha rychle a bez zábran, jiní pomaleji a někteří vnitřně stagnují.

Vývojová linie ducha zná jen tendenci stoupající nebo stagnující. U člověka, který žije a jedná hluboce *pod* úrovní svého ducha, zůstává vývoj stát tak dlouho, až působením karmického zákona dosáhne opět svého dřívějšího vývojového stupně a tím i možnost stoupající vývojové tendence.

Tento těžký úkol není působení trestajícího, pomstychtivého Boha, který provinilce zatratí. Zatracení je protikladem absolutní Lásky Stvořitele, výmyslem institucí, které se snažily a snaží udržet svoji moc nad lidstvem pomocí strachu.

Ten, kdo se proviní a nesplní v probíhajícím životě svůj úkol, není zatracen, ale vrací se znovu a znovu na zem nebo na jinou planetu, až dojde ke správnému poznání a umožní svému duchu stoupající vývojovou tendenci. K tomu je zapotřebí nežít jen požadavky hmotného života a těla, ale učit se i pohledu přes hranice jejich působení. To není na planetě Zemi vždy lehké.

Vlivem převládajícího rozumového vědomí, které je fixováno na příjem hmotnými smysly, vnímá většina lidí svůj život a jeho

Vlivem převládajícího rozumového vědomí, které je fixováno na příjem hmotnými smysly, vnímá většina lidí svůj život a jeho prostor jen z hlediska fyzikálního a nesnaží se ho začlenit do poznání reality mimo hmotu, prostor a čas. Duch a jeho zákonitost jsou pro ně cizím pojmem.

Jsou od narození vedeni míněním, že největším životním štěstím je bohatství, sláva a zisky. Pozemské hodnoty jsou zde, aby člověku pomáhaly, ale ne formou přehnaného egoismu, hrabivosti a nekontrolovaných přání, které tvoří blokády rozvoje vyššího Já.

Muž byl exkomunikován a byl mu zakázán vstup do všech kostelů, protože byl stále nespokojen s prací a působením klerikálních institucí.

Ve svém jádru byl věřícím člověkem.

Stěžoval si v rozhovoru s Bohem: „Otče, nechťjím mě k Tobě pustit, protože jsem velký hříšník.“

„Nebud' smutný,“ odpověděl mu Bůh „I já musím často zůstat venku, i mě nepustí dovnitř.“

A. de Mello